

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΗΣ

ΝΕΟΛΑΙΑΣ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΤΟΜΟΣ Α΄.

ΤΕΥΧΟΣ ΤΣ΄

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ.—Ο Ἀνθρωπος.—Θάνατος Τριακοσίων Ἑλλήνων.—Ὀνειρον τοῦ Ἀμλέτ.—Ἡ Τελευταία Ἡμέρα ἐνδὲς Καταδίκου.—Πίος Ἐνάτος.—Σύμμικτα Ζακυνθίων Β΄.—Ἀπελπισία, Ποίημα Λυρικ.

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ,

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ο ΖΑΚΥΝΘΟΣ,

Κωνσταντίνου Ρωσσολίου.

1857.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΞΟΛΟΓΙΟΥ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΗΣ

ΝΕΟΛΑΙΑΣ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΑΠΛΕ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΤΟΜΟΣ Α΄.

ΤΕΥΧΟΣ ΣΤ΄. ΖΑΚΥΝΘΟΣ 1857. ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Το θαυμασιώτερον πλάσμα της θεότητος, τὸ νοητικότερον τῆς υπάρξεως, εἶναι ὁ ἄνθρωπος· πόσος νοῦς, πόση ὀξύνοια, πόση σεῖκη ἐμπνευσις ἐμπερικλείονται εἰς τὸ μηδαμνὸν, ὡς πρὸς τὴν ὕλην, τοῦτο δὲ γινώσκται, περὶ εὐτυχίῃ ἢ δυστυχίῃ δρόμον, καὶ ἀκολούθως ἐμβαίνει πάλιν εἰς τὴν ἀπειραν ἐντελειότητα ἐξ ἧς ὁ Πλάτης τῷ ἔδωκεν γνῶρσιν καὶ ζῶν· ἔχει τὸν νοῦν, διὰ ἓνα μέγαν σκοπὸν, διὰ τὸ ἐντελὲς τέρας· ἔχει τὴν σκέψιν πρὸς ἀποφυγὴν τῆς δυστυχίας, καὶ πρὸς γνῶρσιν τῶν χρεῶν τοῦ ἔχει τὴν ἐλευθερίαν ἀλλήλων, ἵνα πᾶν καλὸν στερεωθῇ, καὶ πᾶν κακὸν κάθε πρᾶγμα ὑποκύπτει εἰς τὴν ὑπαρξίν του, σκύβει τὸν αὐχένα εἰς τὰς ἀλλήλους. Αἱ μεγαλύνονται φυσικαὶ δυνάμεις, τὰ ἀδυσπόπτερα σοῦτα, ὑποκύπτουν εἰς τὴν ἀνθρώπινον σκέψιν, τὰ μυήρια τὰ καλυπτόμενα ἐκ τῆς μαύρης σκέπης τῆς ἀμφιβολίας, ἐξ αὐτοῦ ἀποκαλύπτονται, ὡς αἰετὸς προχωρεῖ εἰς τὰς ὑψηλότερας ἐμπνεύσεις, ὡς μύρμηξ ἔρπει ὑπὸ τῶν γηίνων ἀγκάλων, γνωρίζει ἓνα Πλάστην, εὐχαρισεῖ ἓνα εὐεργέτην, ταυτίζει φύσιν μετέχον, πνεῦμα μετέχον· ποῖος; ὁ ἄνθρωπος ὁ ἀνθρώπινος· καὶ τὰς φυσικὰς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου τῷ ἔδωκεν ὁ Θεός·

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Γεννᾶται ἀπολίτευτος, ἰγνώστης, ἄνευ ἀναπτύξεως· ἡ φύσις τῷ ἀνοίγει τὰς λαμπρὰς καλλονὰς τῆς, τὸν μαγεύει μὲ τὴν ωραιότητα, καὶ οὕτω ἐέλγει αἰσθήματα ἄνευ ἀναπτύξεως, ἀκόμη κλεισμένα, καὶ ἄτινα μὲ τὸν καιρὸν προσμένουσι λαμπρὰν ἀνοιξίν· ἐξωτερικὴν μελέτην τῆς φύσεως ἀναγκασίως πῶς ἐκθυμῶς κατέχει· ἕως οὗ εἰς διάφορον νοητικὴν ὑπαρξίν περιδεθῇ, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ἀπλότης, ἡ ἀθωότης, ἡ εἰλικρίνεια συμμαχίσωσι μὲ τὴν σκέψιν καὶ τὸν στοχασμόν· εἰς ταύτην στηρίζεται τὸ μέλλον, ἐκ ταύτης ἐξαρτᾶται ἡ μέλλουσα εὐτυχία του ἢ δυστυχία του, ἡ ἀνταμοιβὴ ἢ ἡ ποινὴ, ἡ δόξα ἢ ἡ ποταπότης. Φεύγουσι τέλος πάντων, ὡς λαγκαδίου νερόν, οἱ ὥραῖοι καὶ ἀθῶοι χρόνοι τῆς νηπιότητος, καὶ εἰς τὴν ἀναχώρησίν των δὲν ἀφίσσωσι, εἰμὴ, ἢ ἀχὴν ἐνθύμῳ, ἢ ὀλοτελῶς ἀσοχίαν, καὶ ἄλλος κόσμος ἀνοίγεται εἰς τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ, ὁ κόσμος τῆς νεότητος· εἰς ταύτην δύο δρόμοι παρουσιάζονται· ὁ εἰς, τὸν ζητεῖ μὲ τὴν ταπεινώσιν, ὁ ἕτερος μὲ ψευδεῖς ὑποσχέσεις αἰτινες ἐξέλει φέρωσι ἀποτελέσματα κακὰ καὶ δυστυχῇ· ποῖον δρόμον πρέπει νὰ λάβῃ, τὰ πάθη ἡ νεότης τὸν τυφλόνουν, ἡ καρδιά, ὁ νοῦς τὸν συμβουλεύουσι· καὶ ἐκ τούτου βλέπεται ὅτι ἄλλοι λαμβάνουσι τὸ κακὸν καὶ ἄλλοι τὸ καλόν, ὅμως καὶ οἱ δύο ζητῶσι τὸ ἄπειρον, ὁ εἰς σφαλερῶς, ὁ ἕτερος μὲ ἀλήθειαν, ζητοῦσι τὸ τέρμα μιᾶς τελειοποιήσεως, τὸ ἥσυχον τέρμα τῆς εὐτυχίας δι' ὃ ὁ ἄνθρωπος ὑπάρχει· τοιούτοι, Κύριοι, οἱ ἔμφυτοι σκοποὶ τοῦ ὄντος τούτου, ἄνευ ταύτης τῆς ιδέας ἀνωφελὴς ἡ πρόοδος του, ἀνωφελεῖς αἱ ἀρχαὶ του, μηδαμνὴν ὑπαρξίν ἤθελε τῷ δωρήσει ὁ Θεός, εἰς τὸν ὁποῖον ἐμπερικλείονται πανσοφία, ἀλήθεια καὶ ἐνότης. Φεύγει τέλος πάντων καὶ ἡ νεαρὰ ἡλικία καὶ οἱ χρόνοι τῆς σκέψεως τοῦ σοχασμοῦ ἀνοίγουσι ὑπαρξίν διαφορετικὴν τῶν προτέρων· τώρα βλέπονται τὰ σφάλματα ἢ αἱ ὀρθότηται τῶν πρώϊν στοχασμῶν, τώρα διορθώνονται αἱ ἐξάψεις τῶν παθῶν, τώρα ὁ ἄνθρωπος συγκεντρονόμενος μὲ τὸν νοῦν του, προσμένει ὑπαρξίν καλλητέραν ταύτης, τὴν ὑπαρξίν τῆς ἀθανασίας μετὰ τὸν θάνατον, εἰς τὸν ὀρθὸν νοῦν οὗτος εἶναι γλυκὴς εἶναι ἡ ἀνάπαυσις· εἰς τὸν μοχθηρὸν τὸ ἐναντίον, ἐπειδὴ ταυτίζει τὰς πράξεις του μὲ τὸ μέλλον· ὅμως καὶ εἰς τὰ δύο ἕνας στοχασμὸς ὑπάρχει, ὁ σοχασμὸς τῆς ποινῆς ἢ τῆς ἀνταμοιβῆς· καὶ οἱ δύο ἕνα τέρμα ζητῶσι, τὸ τέρμα τῆς αἰωνιότητος καὶ τῆς ἡσυχίας· ποῖος ἀντηρὸς ὀρίζων κατ' ἐκείνην τὴν τιγμὴν περιδένει τὴν σκέψιν του; ὁ ὀρίζων τῆς θεησκείας· ἡ πίστις εἶναι ὁ ἀσπὴρ τῆς ἐλπίδος εἰς τὸν δυστυχῇ, ἡ παρηγορία εἰς τὸν κατατρεχόμενον, ἡ πίστις τὸν ἀσπλαγχτὸν καταστάινει εὐσπλαγχτικόν, τοῦ κηρύττει ἕνα μέλλον, ἔχουσα πάντοτε ὡς βᾶσιν τοῦ σοχασμοῦ τῆς ὡς πρὸς

τοῦτο τὸ διότι τὸ κακὸν ὑπερνικᾷ εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἐπομένως ἄλλη ὑπαρξὶς καλλητέρα ταύτης πρέπει νὰ ὑπάρχῃ· εἰς τοῦτο στηρίζονται αἱ ἐλπίδες, καὶ μὲ τοῦτο ἀποδεικνύεται καὶ ἡ πνευματικότης τῆς ψυχῆς. (1) Τοιούτη εἶναι, Κύριοι, ἡ ἀνθρωπίνη ὑπαρξὶς· ὁ ἄνθρωπος εἶναι κοινωνικὸς, ζητεῖ πάντοτε εἰς τὸν κόσμον τοῦτον μίαν τελειοποίησιν· ἕνεκα τούτου πάντοτε προοδεύει, πάντοτε ζητεῖ τὸ τέρμα τῆς εὐτυχίας του, τὸν ἀρχικὸν σκοπὸν τῆς ὑπάρξεώς του· ἐπειδὴ ἄνευ τῆς ἐλπίδος ταύτης, ἡ ἀπελπισία ἤθελε ἀποναρκώσῃ τὰ μέλη του καὶ ἤθελε τὸν καταστήσῃ δυσυχῇ· ἀποθνήσκει· ὅμως τὰς προόδους του, τὰς ἀνακαλύψεις του, τὰς μεγαλύνει ὁ ἀπόγονός του· κοινωνία διαδέχεται τὴν κοινωνίαν, λαὸς τὸν λαόν, ἔθνος τὸ ἔθνος, ὅμως τὸ δεύτερον εἶναι μεγαλειότερον τοῦ πρώτου· ἕνεκα τούτου ἡ ἐλπίδα λάμπει περισσότερον, διὰ τοῦτο βλέπεις τὸν ἀμαθῆ νὰ ἐργάζεται προοδεύων, καὶ διηκούμενον ὑπὸ ἔμφυτον αἰσθήματος, τὸν σοφὸν πρὸς ἐξάπλωσιν τῶν φώτων, ἕως οὗ σχηματισθῇ ἐνότης, γενικὴ ἁρμονία, ἀνθρωπίνη τελειοποιήσις. Τοιοῦτο εἶναι τὸ λαμπρότερον πλάσμα τῆς θείας προνοίας, τοιούτους σκοποὺς ἐνδιατελεῖ ἡ ὑπαρξὶς του, καὶ μὲ τοιούτης ἀποδείξεις πῶς δυνάμεθα νὰ τῷ ἀρπάσωμεν τὴν φαεινὴν ἐκείνην ἐλπίδα, ἥτις τῷ κηρύττει τὴν ὑπομονήν, τὸ θάρρος καὶ τὴν πρόοδον! ἀνίθνηκος σοχασμὸς ἤθελε ἔσθῃ ἐκεῖνος ὅστις ἤθελε ὑποστηρίξῃ τὴν μὴ ὑπαρξίν ταύτης, ἤθελε μηδαμνίσῃ τὰ θεϊκότερα αἰσθήματα, ἤθελε ἀμαυρώσῃ ἐκεῖνον τὸν ἀληθῆ ζῆλον τῆς προόδου, ἤθελε ταυτίσει τὸν ἄνθρωπον μὲ τὰ ἄγρια θηρία, ἀντὶ τοῦ νὰ τὸν ὑπεριψώσῃ, νὰ τὸν φέρῃ ὡς ἀλιθὴς φιλόανθρωπος εἰς τὴν εὐτυχίαν, καὶ ὅχι εἰς τὸν βόρβορον τῆς ἀποναρκώσεως.

Ἀναντιρρήτως, Κύριοι, ἤθελε ἀποθῶμεν σχοινοτενεῖς ἂν ἤθελε βάλωμεν κατὰ νῦν νὰ ἀναφέρωμεν ὅλας τὰς κλίσεις τοῦ ἀνθρώπου, αἱ ἀσθενεῖς μας δυνάμεις, ἡ μικρότης τοῦ φύλου καὶ αἱ περιστάσεις, δὲν μᾶς τὸ συγχωρῶσι τελειώνωμεν ὅμως τὴν σύνθεσίν μας, λέγοντες, ὅτι, ὁ ἄνθρωπος ἐγεννήθη διὰ τὴν ἐντελειοποίησιν, προοδεύει, ἐπειδὴ ἔμφυτον αἰσθημα τοῦ τὸ διατάττει, ὃ εἰς αὐτὸν ἐδωρίσθη ὁ Θεός· καὶ ἕνεκα τούτου ἐλπίζωμεν πῶς μετὰ καιρὸν ἐξέλει ἀπολάβει τὸν σκοπὸν του καὶ τότε ἐξέλει γνωρίσει τὰς ὀρθὰς ιδέας, ἐξέλει διακρίνει τὴν ὀρθότητα ἀπὸ τὸ ψεῦδος, ἐπομένως ἔσεται εὐτυχὴς· Τοιοῦτος εἶναι ὁ ἄνθρωπος.

(1) J. J. Rousseau.—L' immatérialité de l' âme.—

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΡΙΑΚΟΣΙΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ.

Ἡ Ἑλλάς ἦτις ἐξ ἀμνημονεύτων αἰώνων εἶχε δώσει παραδείγματα σοφίας καὶ δυνάμεως, ὑπέκυπτεν εἰς τὸν τρομερὸν Ὀθωμανικὸν ζυγὸν, ἀλλὰ ὡς ἄνθρωπος ὅστις μετὰ πολυχρόνιον κόπον ἐξασθενῆται καὶ ὑπνότει ὅπως ξεκουρασθεὶς ἀναλάβει δύνανιν καὶ ἐξακολουθήσει τὴν πρὸ καιροῦ παυθεῖσαν ἐργασίαν. Ἡ ἐργασία τὴν ὁποίαν ἡ Ἑλλάς ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ ἦτον τὸ γενναῖον παράδειγμα Ἐλευθερίας, καὶ εἰς αὐτὸ συνέδραμον Βότζαροι, Νικῆται καὶ τριακόσιοι ὠραῖαι καὶ γενναῖαι Παρθέναι.

Εἰς τινὰ τόπον ὅχι μακρὰν τῆς πόλεως ἡ φύσις ἦτις κάποτε περιπέζεται τῆς τέχνης, τῆς τέχνης ἐκείνης ἦτις πασχίζει νὰ τὴν ὑπερβῇ καὶ καθυποτάξῃ, εἶχε θήσει ἓνα βράχον, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποίου ἀπότομος καὶ ἀναφορικὴ ὁδὸς ἐφέρετο γολισμένη ἀπὸ βελανιδίας, κυπαρίσσους, δάφνας καὶ ἀγριοτριανταφυλλέας, ἡ κορυφὴ τοῦ ὁποίου στολισμένη ἀπὸ εὖσμα ἄνθη καὶ ἀπὸ χαρίεντα φυτὰ προσεμηδεῖα εἰς τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον ὅστις εἰσδύων διὰ τῶν φύλλων μετεμόρφωνε εἰς μαργαρίτας τὰς σταλαγματίδας τῆς δρόσου, ὅπου τὰ πτνὰ ἐχαίροντο τὸ φῶς τοῦ ἀναδύοντος βασιλέως προσφέροντα εἰς αὐτὸν ἀντὶ τῆς κολακείας τῆς αὐλῆς, ἀθῶα κελαδίσματα. Εἰς ἀρχαῖος ναὸς περικυκλωμένος ἐκ τῆς σιωπῆς καὶ ἐκ τῆς ἐρημίας ἐγκρεμισμένος λευκοφορῶν ἔκειτο εἰς τὸ μέσον τῆς πρασινάδος. Ἐδῶ πλησίον εἰς ἓνα ἄγροικον ἀλλὰ εὐρύχωρον οἶκημα τὸ ὁποῖον ἄλλοτε ἐχρησίμευε ἴσως ὡς μοναστήριον κατέφυγον τριακόσιοι νέαι, χριστιανικῆς τῶν ἡθικῆς, ἀγγελικῆς ὠραιότητος καὶ διακεχυμένης οἰκογενείας, ὅπως ἀποφύγωσιν ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ἀπίστων, διάγοντες εἰρηνικὴν κοινωνίαν, καὶ προσφέροντες παρακλήσεις εἰς τὸν Ἰψιστον ὑπὲρ τῶν ὑπερασπιζομένων τὸν Σταυρὸν καὶ τὴν Ἐλευθερίαν. Συνέβη μίαν τῶν ἡμερῶν ἐνῶ μία ἐξ αὐτῶν πορευομένη ὅπως προσφέρῃ τὴν πρέπουσαν προσκύνησιν εἰς τὸν λυτρώσαντα ἡμᾶς διὰ τοῦ ἰδίου αἱματος, εἶδεν μακρόθεν ἐρχομένους πεζοὺς καὶ ἱππέας πολλοὺς ὀπλισμένους. Ἐκθαμβὸς καὶ τρέμουσα ἔτρεξε πρὸς τὰς συντρόφους τῆς λέγουσα « φίλαι, μία τίρβη ἀπὸ τίγρεις καὶ ὕηνους ἐπαπληεῖ ἡμᾶς, ἀθῶα ἀρνία, ἃς φυλάξωμεν λοιπὸν ἃς φύγωμεν, » εἰς τὴν ὁποίαν αἱ ἄλλαι, « ἀδύνατον, ἀδελφεῖ, » ἐκείνοι οἱ ἄγριοι νὰ μᾶς καταλάβωσι, ἐπεὶ δὲ ὁ ἡμέτερος νυμφίος Χριστὸς θέλει ἀποκαταστήσει ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ μοναστήριον τοῦτο.

Ἦδη ὁ ἥλιος τελειώσας τὴν σημερινὴν ὁδοιπορίαν του ἔκλινε πρὸς δυσμὰς, σπρωχθεὶς ἐκ τῆς Παντοδυνάμου χειρὸς τοῦ Θεοῦ, ὅστις, κεκλεισθὺς ἐπὶ τῆς ἀβύσσου, ἠκροᾷζέτο τὰς προσευχὰς τῶν πιστῶν ὑψάνων διὰ τῆς ἄλλης του, εἰς τὰς θύρας τῆς Ἀνατολῆς τὴν ἀργυρᾶν Σελήνην, τὰ δὲ ἄστρα σπινθηροβολοῦντα ἐπύκνονον τὸν οὐρανὸν κεκαλυμμένα ἐκ τοῦ σιωπηλοῦ τῆς νυκτὸς πέπλου. Ὡ γλυκεῖα νύξ, ὦ μόνη παρηγορία τοῦ δυσυχοῦς ἀνθρώπου, ἐνῶ σὺ βασιλεύεις ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ πνεῦμα ἡσυχάζει ἐκ τῶν καθημερινῶν ἐργασιῶν, ὦ θεία νύξ, εἰς τὸ σκοτεινὸν καὶ ἥσυχον στῆθός σου, πλούσιοι καὶ πτωχοὶ ἐξίσου ἀναπαύονται, ὑπὸ τῶν πτερυγῶν σου ὁ δίκαιος κάμπει τὸ γόνυ, ὅπως, λατρεύσῃ τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ, σὺ, ὦ νύξ, ἐπλάσθης διὰ τὴν προσευχὴν, διὰ τὴν προσκύνησιν, διὰ τὴν πράξιτα καὶ διὰ τὴν εἰρήνην· ἡ ἡμέρα δὲ διὰ παιδαριώδη παιγνίδια, διὰ τρομερὰ πάθη, διὰ βλασφημίαν καὶ διὰ πόλεμον. Τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ κώδων προσεκάλει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὰς ἀγνὰς παρθένους, ὅταν περὶ τοῦ μοναστηρίου ἀκούεται σκαλπισμὸς ἱππῶν, ταραχὴ ὅπλων καὶ συγχισμέναι ὁμιλίας, αἵτινες, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν αὐξάνουν καὶ πλησιάζουν· μία ἐλαφρὰ σύγχισις εἰς τὰ ἀθῶα ἐκεῖνα πρόσωπα φαίνεται, οἱ ἀσπασμοὶ διαδέχονται τοὺς ἀσπασμοὺς, τὰ δάκρυα διαδέχονται τὰ δάκρυα, τὰ παράπονα τὰ παράπονα, φωναὶ καὶ ὁμογαὶ πανταχοῦ ἀντηχοῦν, ὡς εἰς ἡσύχως βόσκοντα ποίμνια, ἐφορμήσει αἰμοδόρος τίγρις.

Ἀλλὰ ἡ ὠραιωτέρα καὶ νεωτέρα αὐτῶν λαμβάνουσα τὸν ἐπὶ τῆς ἱερᾶς τραπέζης ἀνυψούμενον ἑσταυρωμένον, μόνη αὐτῶν παρηγορία, μόνος πλοῦτός των, μόνος φίλος ἐπὶ τῆς δυσυχοῦς ταύτης ἐξορίας μετὰ μικρὴν προσευχὴν, οὕτως εἶπε· « φίλαι, ἡ στιγμή εἶναι σπουδαία, ἀνάγκη πᾶσα νὰ τὴν προλάβωμεν, ἐντεῦθεν κατεφύγωμεν ὅπως διατηρήσωμεν ἄτρωτον τὴν παρθενίαν μας, ἀδελφαί, πρέπει νὰ ἀποθάνωμεν· ἰδοὺ δὲν βλέπετε καὶ οἱ εἰς τὴν Πίστιν καὶ τὴν Ἐλευθερίαν ἀλλήλως νὰ ἐνηγκαλίζονται καθήμεναι ἐπὶ φωτοδόλου τόξου κυανολεύκως ἐνδεδυμένοι καὶ πληθὺς Ἀρχαγγέλων περὶ τῶν νὰ ἄδῳσι ἐλευθερίους καὶ ἱεροὺς ὕμνους, αὐταὶ μᾶς προσμένουν ὅπως μᾶς φέρωσι, ὅθεν ἡλθωμεν, ἃς τρέξωμεν ἀδελφαί ὅπως ἐγκραμνησθῶμεν εἰς τὴν ἀβύσσον τῆς θάλασσης καὶ οὕτω νὰ ματαιώσωμεν τὰ ἀποτρόπαια σχέδια τῶν ἐχθρῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς πατρίδος μας· ἃς φυλάξωμεν ἀδελφαί τὴν τιμὴν μας καὶ τὴν ψυχὴν μας, ἃς δράμωμεν νὰ ἀποθαναισθῶμεν καὶ εἰς τὴν γῆν καὶ εἰς τὸν οὐρανόν· » οὕτως εἶπουν, εὐχαρίστησαν τὸν Θεόν, ἔλασσαν καὶ ἅπας ὁ παρθενικὸς χορὸς ἀνέστη καὶ ἐξήλθεν ἐκ τοῦ μοναστηρίου, καὶ ἐσταμάτησαν ὀλίγον

εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βράχου, καὶ μετὰ στιγμὴν ἡ μία παρακολου-
θοῦσα τὴν ἄλλην ἀνέβησαν εἰς τὸν οὐρανόν.

Συνέβη εἴτε ἐκ περιστάσεως, εἴτε ἐκ θείας θελήσεως, ὅτι ἡ τε-
λευταία αὐτῶν ριπτομένη κάτω, περιεπλήχθη εἰς παλῆον ἀσφαλα-
κτὸν, ὅπου ἔμεινεν μὲ τὰς χεῖρας ὑψωμένας εἰς τὸν οὐρανὸν ὡς νὰ
ἐπροσφέρετο ὀλοκαύτωμα ὑπὲρ τῆς γῆς, ἥτις εἶχε τῆς δώσει τὴν
ζωὴν, καὶ δὲν παρῆλθον εἰμὴ ὀλίγα ἔτη ὅταν πλοῖόν τι περιερχόμενον
πέραξ τοῦ βράχου ἐκείνου, εἶδεν τὸν σκελετὸν τῆς Ἀγίας Παρθένου
λάμποντα ἐκ θείας λάμπσεως, ὁμοίαν ἴσως μὲ ἐκείνην ἥτις ἀποτελεῖ
τὸν γέφανον τῶν Σεραφίμ· καὶ μὴ εἰδόντες τὸ γεγονός οἱ καλοὶ ἐκεῖ-
νοι ἄνδρες, ἔκαμον τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, καὶ μετὰ παρέλευσιν
πολλῶν ἐτῶν ἔμαθον τὸ ἀνδραγάθημα.

ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΑΜΑΕΤΟΥ.

Δύο φοραῖς εἰς τὸν ὕπνον μου, φίλε, εἶδα τὸν πατέρα μου, ὃν μὲ ἀσπικωμένον τὸ χέρι,
ν' ἀναπνέῃ τὸν θυμὸν ἀλλὰ καταβλιμένον, ἀχνὸν καὶ κατατρόγωντα δάκρυα ὅπου ἡ ὑ-
περβολὴ τῶν θλίψεων τοῦ ἐτράβατο ἀπὸ τὰ μάτια του. Ἠθέλησα νὰ τοῦ ὁμιλήσω, βυθι-
σμένος εἰς βαθὺ τρόμον, ὅπου ἐνέπνεε εἰς τὴν καρδίᾳ μου ὁ φόβος ἐνὸς ἄλλου κόσμου.
Ποῖον τὸ ἀμάρτημά σου; τοῦ εἶπον· εἰπὲ εἰς τὴν περιέργειάν μου, ποῖα περιγραφή πα-
ρουσιάζεται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ ἀνθρώπου δι' ἐκείνον τὸν νέον κόσμον. Ἦθελε πι-
στεύσω εἰς ἐκείνους τοὺς Θεοὺς ὅπου ἡ προστάτρια χεὶρ ἀπάνω εἰς ἡμᾶς ἐνδιατρίβεται
διὰ αἰωνίων βασιάνων. «Ὀ! παιδί μου! μοὶ ἀπεκρίθη, παντελῶς μὴ μὲ ἐρωτᾷς· ἐκεῖνα τὰ
μαθήματα τοῦ νεκροκραββάτου, ἐκεῖνα τὰ μυστήρια τοῦ θανάτου πρέπει νὰ ἦναι ἀό-
ρατα εἰς τοὺς βεβήλους θνητούς· ὅτι αἱ βασιλικαὶ κρατήσεις τοῦ οὐρανοῦ κατέχουν τρο-
μερότητα. Ἄχ! ἐάν αὐτὴ ἡ τρομερὰ συνομιλία μοὶ ἐσυγχώρει, ἡ ἀχνότης τοῦ μετώπου
μου ἤθελε διαθεῖ εἰς τὸ ἐδικόν σου· αἱ χεῖρές μας ἤθελε ξηραθῶσι ἐγγιζούσαι τὸ στέμμα. Εἴαν
ἡξεύραμεν, υἱέ μου, εἰς ποῖον τίτλον τὸ δίδωσι, ζῶν εἰς τὴν ὑψηλὴν σειρὰν, κακὰ αἰσθάνεται
τὸ φορτίον, ἀλλ' ἕνα σκῆπτρον εἶναι βαρὺ ὅταν ἐμβαίνει εἰς τὸν τάφον.

Ἄχ! ἀνέκραξα, ἀκριθεὶ καὶ τρομερὰ σκιά, διατὶ ἀμίλητα τέλη
ὑπάρχουν διὰ τοῦτον τὸν ἀόρατον κόσμον· ἐμπιστε τῶν μνησίων, ἔλα νὰ συνδιαλεχθῶ-
μεν καὶ αἱ λύπαι μου θάλει· ἐνώσουν ἐμὲ καὶ σέ; μὴν ἀφήσης νὰ εὐγουν ἐκ τῶν παγω-
μένων χειλέων σου ἐκεῖνα τὰ ὑψηλὰ μυστήρια τῶν Θεῶν ὅπου συγχίζουν τοὺς στοχα-
σμούς μας· ὦ! ἐγώ, ἔχω ἀρκετὴν ἀρετὴν διὰ νὰ σὲ ὑπακούω! τρέμων σὲ ἀκούω· ἀποκρί-
σου τί θέλεις ἀπὸ ἐμέ; «Ὀ! παιδί μου! μοὶ εἶπε· τέλος πάντων ἔρχομαι νὰ σοὶ γνωστο-
ποιήσω ποῖον αἶμα πρέπει σὺ νὰ χύσῃς πρὸς καθυσύχασιν τῆς στάχτεώς μου· λέγεται ἐπι-
στως ὅτι ἐκοψε τὰς ἡμέρας μου ἕνα σκληρὸν κακόν· οὕτω εἶναι σκεπασμένοι αἱ μαῦραι
συνομοσίαι εἰς τὰς αὐλὰς· ἡ μήτηρ σου! ποῖος ἤθελε τὸ εἶπε; ναι, ἡ ἄπιστος μήτηρ σου,
νὰ μοὶ παρουσιάσῃ ἐτόλμησε ἕνα πατροκτόνον φαρμάκον. Ὁ ἄτιμος Κλαυδῖος παρακινη-
τὴς τοῦ ἐγγλήματός, ἐράβη ὁ συνομῶτης καὶ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ θανάτου μου.» Εἰς τούτους
τοὺς λόγους ἐξύπνησα. ὦ! ἀκριθεὶ μοὶ Νορμάντε, ἐπετάχθην ἔξω ἐκ τοῦ θανατηφόρου
κραββατοῦ μου γεμάτος ἀπὸ τὸ τρομερὸν ἀντικείμενον ὅπου ἐσύγχιζε τὸ πνεῦμά μου. Ἐ-
γέμισα ἀπὸ τρομερὰς φωνᾶς τοῦτο τὸ παλῆον. Ὅλος τρέμων ἐτρέξα, ἀδύνατος, χα-
μένος, ἀδιάκοπος . . . εἰς τὸ πλάγι μου καθύπερθε ἐφαίνετο ἀκολουθῶν τὴν φυγὴν
μου. Ἐκείνη ἡ σκιά, ἐκεῖνα τὰ κακουργήματα, ἐκείνη ἡ γεμάτη ἀπὸ τρέμων διήγη-
σις, εἶχε, ἀκόμη τὸν τρόμον εἰς τὴν ἀναπνέουσαν καρδίαν μου.

Ducis, Hamlet, act. II, sc. V.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΗΜΕΡΑ ΕΝΟΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΥ.

Α'.

Bicêtre «Bicêtre.»

ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΜΕΝΟΣ εἰς θάνατον!

Ἴδου διήλθον πέντε ἐβδομάδες ἐνδιατελῶν πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν
σκέψιν, πάντοτε μόνος μετ' αὐτῆς, πάντοτε παγωμένος εἰς τὴν παρ-
ρησίαν τῆς, καὶ κυρτομένος εἰς τὸ βάρος τῆς!

Ἄλλοτε, ἐπειδὴ μοῦ φαίνονται χρόνοι ἀντὶ ἐβδομάδες, ἤμην ἄνθρωπος
ὅμοιος τῶν ἄλλων· πᾶσα ἡμέρα, πᾶσα ὥρα, πᾶσα στιγμή, εἶχε τὴν
ιδεάν τῆς· ὁ νοῦς μου τρυφερὸς καὶ λαμπρὸς ἦτον γεμάτος ἐκ φαν-
τασιῶν. Εὐχαριστεῖτο νὰ τὰς ἀνακαλεῖ μίαν ὑπὸ τῆς ἄλλης, ἄ-
νευ κανονισμοῦ, ἀνευ τέλους, ὑφαίνων ἀραβουργήματα εἰς τοῦτο
τὸ ἀνεξάντλητον καὶ σεσαπημένον ὕφασμα τῆς ζωῆς μου. Ἦδη χα-
ρίσσαι νεάνιδες, μεγαλοπρεπεῖς μανδύαι ἐπισκόπων, νικημέναι μάχαι,
ζέατρα πλήρη ταραχῶν καὶ φωτὸς, ἀκολούθως, νέαι κόραι, με-
λαγχολικοὶ περίπατοι ὑπὸ τὰς εὐρυχώρους ἀγκάλας τῶν κασαναίων.
Πάντοτε ἡ φαντασία μου ἐδελεάζετο, καὶ ἤμην ἐλεύθερος εἰς τὸν ζο-
χασμόν μου, ἐλεύθερος ἤμην ἐγώ.

Τώρα εἶμαι αἰχμάλωτος. Τὸ σῶμά μου εἶναι εἰς σκοτεινὴν φυλα-
κὴν, τὸ πνεῦμά μου ἐφορμίζεται ἀπὸ μίαν μόνην ιδεάν, μίαν αἵμα-
τηράν, μίαν τρομακτικὴν, μίαν ἀδυσώπητον. Δὲν κατέχω ἄλλο εἰμὴ ἕ-
να ζοχασμόν, μίαν ἐνδόμυχον πεποίθησιν, μίαν βεβαιότητα. Κα-
ταδικασμένος εἰς θάνατον!

Σκεπτόμενος τοιζύτην καταχθόνιον σκέψιν, ὅτι ἂν κάμω πάν-
τοτε τὴν ἔχω εἰς τὸ πλευρόν μου, ὡς μολυβδόυν φάντασμα, ἔρημος
ἀποβάλλων κάθε δικασκῆδασιν, πρόσωπον μὲ πρόσωπον μὲ ἐμὲ τὸν
ἀτυχή, καὶ κινῶν με μὲ τὰς παγωμένας χεῖράς του ὅταν θέλω νὰ γρέ-
ψω τὴν καρδίαν μου ἢ νὰ κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς μου. Αὐτὸ περνᾷ
καὶ ὁ πόνος καὶ ἡ λύπη, καὶ τὸ πνεῦμά μου ἤθελεν τῷ ἀποστραφῇ, ἀνα-
μνηστικὸς ὡς μὴ ἀπαίσίος στροφή εἰς ὅλας τὰς ὁμιλίας ὅπου μοῦ

ΙΑΚΟΒΑΚΕΙΟΥ

ΚΑΤΑΔΙΚΑ ΕΝΤΕΤΗΡ ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ

ΜΟΝΕΤΙΟ ΜΗΕΡΩΤΕΡΩΝ

διευθύνονται, περιστρέφεται μαζί μου εις τὰς βδελυράς φυρίδας τῆς σκοτεινῆς φυλακῆς μου, μὲ ἐνοχλεῖ ἐξυπνοῦσα τὸν σπασμωδικὸν ὕπνον μου, παρρησιάζεται εἰς τὰ ὄνειράτά μου ὑπὸ τὴν μορφὴν ἐνὸς ἐγχειριδίου.

Τὴν στιγμήν ταύτην ἐξυπνῶ μὲ τρόμον διωκόμενος ἀπὸ αὐτὴν, καὶ λέγων μεθ' ἑαυτοῦ μου.—Ἄχ! εἶναι ὄνειρον.—Ἀρκεῖ! πρὶν οἱ βεβαρυμένοι ὀφθαλμοί μου ἤθελε λάβουν καιρὸν νὰ ἡμαιοιχθῶσι ὅπως ἴδωσι τὸν ἀποτρόπαιον τοῦτον στοχασμὸν γεγραμμένον εἰς τὴν σκληροτέραν ποινὴν ἣτις μὲ περικυκλεῖ, ἐπὶ τῆς ἰδρωμένης καὶ βρεγμένης πλάκας τῆς φυλακῆς μου, εἰς τὰς ἀχνὰς ἀκτίνας τοῦ κιτρινωποῦ λυχνίου μου, εἰς τὸ χοντροῖδες ὕφασμα τοῦ ἐνδύματος μου καὶ ἐπὶ τοῦ σκυθρωποῦ προσώπου τοῦ φύλακος τοῦ ὁποίου ἡ φυσικοθήκη ὑαλιζεῖ διὰ τῶν κιγκλίδων τῆς φυλακῆς μου· μοῦ φαίνεται ὅτι μία φωνὴ ἤδη νὰ ψιθύριζῃ εἰς τὸ ὠτίον μου.—Καταδικασμένος εἰς θάνατον!

Β.

Ἦτον ὥραία αὐγὴ τοῦ Αὐγούστου.

Εἶχε ἀρχίσει πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἡ δίκη μου· τὸ ὄνομά μου καὶ τὸ ἐγκλημὰ μου τρεῖς ἡμέρας συνήθροίζε κάθε αὐγὴν μίαν τίρβην ἀκροατῶν οἵτινες ἔτρεχον νὰ τοποθετιθοῦν εἰς τὰ θρόνια τοῦ Κακουργιοδικείου ὡς κόρακες ἐπὶ πτώματος· τρεῖς ἡμέρας καθ' ἃς αὕτη ἡ φαντασμαγορία τῶν δικαστῶν, δικηγόρων, βασιλικῶν ἐπιτρόπων, μαρτύρων, ἐπέρνα ἔμπροσθέν μου πότε αἱματηρὰ, πότε γελεία, πάντοτε σκυθρωπὸς, πάντοτε ὀλέθριος. Βασανισμένος, φοβισμένος, ματαίως ἐζήτησα ἀνάπαυσίν τινα τὰς πρώτας δύο νύκτας· εἰς τὴν τρίτην ἡ ὀκνηρία, τὸ βάρος μοῖ ἔδωκαν ὕπνον. Πρὸς τὸ μεσονύκτιον, παραίτησα τοὺς δικαστάς μου οἵτινες μὲ ἀπέλυσαν. Ὁδήγηθην εἰς τὰ ἄχυρα τῆς σκοτεινῆς φυλακῆς μου, ὅπου ἔπεσα εἰς βαθὺν ὕπνον, εἰς τὸν ὕπνον τῆς λήθης. Ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας ἦτον αἱ πρῶται στιγμαὶ ἀναπαύσεως.

Εὐρισκόμην ἀκόμη εἰς τὸν βιθύτερον βαθμὸν τοῦ ὕπνου, ὅποτε ἐξύπνησα· οὔτε ταύτην τὴν φορὰν δὲν ἔφθασαν τὰ σιδηρωμένα σανδάλια, οὔτε τὰ βραχέα βήματα τοῦ ὑποδεσμοφύλακος, ὁ φόρουτος τῶν κλειδίων, ἡ ἡχώδης ταραχὴ τῶν κλειθρῶν· μόνα ἡμπόρεσαν νὰ μὲ ἐκβάλουν ἀπὸ τὴν ληθαργίαν, ἡ βροντώδης φωνή του εἰς τὰ ὠτίά μου, καὶ ἡ χωρική χεὶρ του εἰς τὸν βραχίονά μου.—Σηκώθητι!—Ἦνοιξα τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ ἐσκόπηθον ὅλος τρομασμένος. Εἰς ἐκείνην τὴν στιγμήν εἶδα ἀπὸ τὴν στενὴν καὶ ὑψηλὴν θύρᾶ τῆς φυλακῆς μου, εἶδα

ἀπὸ τὸν δρόμον τοῦ γαιτανεύοντος διαδρόμου μόνον τὸν οὐρανὸν ὃς τις μοῖ ἐσυγχωρήθη νὰ ἴδω· ἐκείνη ἡ κυανὴ ἀντανάκλασις ὅπου εἰς τὰ σκότη μιᾶς φυλακῆς, συνηθισμένοι ὀφθαλμοί, γνωρίζουν μὲ ὅλην τὴν βεβαιότητα τὸν Ἥλιον.—Ἐγὼ ἀγαπῶ τοῦτον τὸν Ἀστέρα.

—Ὁ οὐρανὸς εἶναι γαληνναῖος.—Εἶπα εἰς αὐτόν.—Ἐστάθῃ μίαν στιγμήν, ἀμφίβολος ἴσως ἐὰν αὐτὸς κατεδέχετο νὰ ἀποτείνη ἓνα λόγον εἰς ἐμέ· ἔπειτα βιασμένος ἐψιθύρισε ἀγρίως.—Αὐτὸ εἶναι δυνατόν.—

Ἐμείνα ἀκίνητος, δίχως νὰ ἀναπνέω, χαμογελῶν, προσηλωμένον τὸ βλέμμα εἰς ἐκείνην τὴν γλυκεῖαν καὶ κεχρυσωμένην ἀντανάκλασιν, ἣτις, ἔλαμπεν εἰς τὴν ὁροφὴν.—Ἰδοὺ μία ὥραία ἡμέρα,—ἐπανάλαβα.—

—Ναί.—μοῖ ἀπεκρίθη αὐτός.—Περιμένεσε.—

Αὐτοὶ οἱ βραχαιοὶ λόγοι, ὡς τὸ νῆμα τὸ ἐμποδίζον τὸ πέταμα τῶν ἐντόμων, μὲ ἐπανεφέρε βιαίως εἰς τὴν πραγματικότητα. Ταχαίως ἐπανάβη εἰς τὴν λάμπιν τῆς ἀστραπῆς τὸ σκοτεινὸν δωμάτιον τῶν συζητήσεων, τὸ ἡμικύκλιον τῶν δικαστῶν πλήρες αἱματομένων καὶ ξεσχισμένων φορεμάτων, αἱ τρεῖς σειραὶ τῶν μαρτύρων ἐκθαμβοί, δύο χωροφύλακες εἰς τὰς ἄκρας τοῦ θρόνου μου, καὶ τὰ μακρὰ τίβεννα νὰ κυματίζουν, καὶ αἱ κεφαλαὶ τοῦ ὄχλου νὰ σχηματίζουν πυκνὸν γύπνωνον εἰς τὸ βάθος τοῦ σκοτους, καὶ τὸ σταθερὸν βλέμμα τῶν δώδεκα δικαστῶν, οἵτινες διενυκτέρευον ἐνῶ ἐγὼ ἐκοιμώμουν, νὰ προσηλώνεται πρὸς ἐμέ.

Ἠγέρθην, οἱ ὀδόντες μου ἔτριζον, αἱ χεῖρές μου ἔτρεμον, οὔτε ἡ ξυρα τοῦ νὰ εὗρω τὰ φορέματά μου, αἱ κνημίδες μου ἐκλονίζοντο. Εἰς τὸ πρῶτον βῆμα ἐκρημνίσθην, ὡς ἀχθοφόρος βεβαρυμένος ὑπὸ βαρέως φορτίου· μόλον τοῦτο ἠκολούθησα τὸν ὑποδεσμοφύλακα.

Οἱ δύο στρατιῶται μὲ ἐπρόσμεναν εἰς τὸ κατώφλιον τῆς φυλακῆς, μοῖ ἔδεσαν τοὺς σφιγμούς μου μὲ χεῖρίδας, αἵτινες ἐκλείσθησαν ἐπιτηδείως μὲ τεχνικὸν κλειθρον. Δὲν ἐκινήθην, ἤμην μηχανὴ ἐπάνω εἰς ἄλλην μηχανήν.

Διέβημεν ὁλόκληρον διάδρομον, ἐξωρογυρήθην ἀπὸ τὴν ἐαρινὴν αὐραν, ὕψωσα τὴν κεφαλὴν μου, κυανὸς ἦτον ὁ οὐρανός, καὶ αἱ καυστικαὶ ἡλιακαὶ ἀκτῖναι κεκομμέναι ἀπὸ τὰ λοξὰ καπνοδοχεῖα, ἔχνογραφουσαν εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ῥυπαρῶν καὶ μιαρῶν τειχῶν τῆς φυλακῆς μεγάλας φωτινὰς γωνίας. Ὁ ὀρίζων ἀληθῶς ἦτον καθαρότατος.—

Ἀνεβημεν κυκλοφορὴ κλίμακα, ἀπεράσαμεν ἓνα διάδρομον, ἓνα ἄλλον, ἓνα τρίτον, ἦνοιξε μία μικρὴ θύρα. Ζεστός ἀὴρ καὶ συγχισμένος ἐκ ῥόμβου μοῦ ἐπρόσβαλε αἴφνης τὸ πρόσωπον. Ἦτον ἡ

ἐκείνη ἡ στιγμήν, ὅτε τὴν αἶθρυσαν τοῦ Δικαστηρίου. Ἐμβόηκα. Ἐκείνη ἡ στιγμήν, ὅτε τὴν αἶθρυσαν τοῦ Δικαστηρίου. Ἐμβόηκα. Ἐκείνη ἡ στιγμήν, ὅτε τὴν αἶθρυσαν τοῦ Δικαστηρίου. Ἐμβόηκα.

ΔΗΜΟΦΙΛΟΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΙΔΗΣ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ήχωδιως μετατεπίθησαν τὰ δικροάγματα, καὶ ἐνῶ διαπερνοῦσα τὴν μακρὰν αἰθούσαν μεταξὺ δύο γραμμῶν λαοῦ τυχησμένων ἀπὸ κρατιώτας, μοῖ ἐφάνετο ὅτι ἤμην τὸ κέντρον ἐξ οὗ διήρχοντο τὰ νήματα ἅτινα ἔκαμνον, νὰ κινοῦν τὰ χάσκοντα καὶ σκυθρωπά πρόσωπα.

Εἰς ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐνόησα ὅτι δὲν εἶχα δεσμὰ, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἐνθυμηθῶ ποῦ καὶ ὁπότε μοῖ ἀφαιρέθησαν.

Ἐντοσοῦτω ἔγινεν μεγάλη σιωπὴ· ἔφθασα εἰς τὴν θέσιν μου. Εἰς τὴν στιγμήν εἰς τὴν ὁποίαν ἔπαυσεν ὁ θόρυβος τοῦ λαοῦ, ἔπαυσε καὶ εἰς τὴν ἰδέαν μου. Αἰφνης ἐγνώρισα ἀληθῶς τὸ περιεχόμενον, δὲν εἶχα εἰδεῖ εἰμὴ συγχισμένως, καὶ ὅτι ἡ ἀποφασιστικὴ στιγμή εἶχε φθάσει, καὶ ὅτι εὐρισκόμην ν' ἀκούσω τὴν ἀπόφασίν μου.

Ὅστις θέλει ἄς τὸ ἐξηγήσῃ· τὸ ἐκ τοῦ τρόπου ἐξ οὗ αὐτὴ ἡ ἰδέα δὲν μοῖ προξενεῖ φόβον. Ἀνοικτὰ ἦτον τὰ παράθυρα, ὁ ἀήρ καὶ ὁ θόρυβος τῆς πόλεως ἐφθάνεν ἐλευθέρως, ἡ αἰθούσα ἐλαμπεν ὡς ἡμέρα γάμου, αἱ χαροποὶ ἀκτῖνες τοῦ Ἡλίου ἰχνογράφουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σχήματα φωτῖνά εἰς τὰ παράθυρα, πότε ἐξαπλωμένα εἰς τὸ ἔδαφος, πότε σύντομα εἰς τὰ τραπέζια, πότε κεκομμένα εἰς τὰς γωνίας τοῦ τείχους, καὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς λαμπροὺς ῥόμβους εἰς τὰ παράθυρα, κάθε ἀκτὶς διμερίζετο μὲ τὸν ἀέρα μέγα πρίσμα χρυσῶν ἀκτίνων. Οἱ δικασταὶ εἰς τὸ βῆθος τῆς αἰθούσης εἶχον χαροποιᾶν τὴν ὄψιν, ἐκ χαρᾶς ἴσως ὅτι ἐσυντόμευσαν ταχαίως τὸ καθήκον των. Τὸ πρόσωπον τοῦ Προέδρου γλυκῶς φωτιζόμενον ἀπὸ τὴν ἀντανάκλασιν τοῦ ὕαλιου, ἐξέφραζε γαλήνην καὶ ἀγαθοεργίαν· νέος τις πάρεδρος ξεσχίζων τὸ περιδέραιόν του μὲ μίαν ἐκφρασιν ὅχι ἀχάριστον, ἐσυνθετημένην διὰ χάριν ὀπισθέν του. Μόνον οἱ δικασταὶ ἐφαίνοντο ὥχροὶ καὶ συγκινημένοι, ἀλλὰ ἦτον προφανέστατα τὰ ἐκ τοῦ κόπου καὶ τῆς ἀγρυπνίας ἴχνη τῆς νυκτός. Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἐχάσμοντο. Ἀλλὰ τίποτε περισσότερον, ἀπὸ τὴν μεγαλαυχίαν των προσεμύνη ἀνθρώπους οἵτινες εἶχον ἐγχαράξει θανάτου ἀπόφασιν, καὶ ἡ φυσιογνωμία ἐκείνων τῶν καλῶν πολιτῶν ἄλλο δὲν μοῖ ἐξέφραζε παράξ ἑλίψιν νὰ ὑπνώτω.

Ἐνα παράθυρον ἐμπρὸς μου ἦτον ἀνοικτόν. Ἦκουα ἐξωθεν νὰ καγχαζῶσι εἰς ὑψώματα αἱ ἀνθοπολύτριά, καὶ εἰς τὸ κατώρλιον τοῦ παραθύρου ἐν χάριν κιτρινωπὸν φυτὸν ἐπρόδινε ἐκ τῆς σχισματίδος ἐνὸς λίθου, φωτιζόμενον ὅλον ἐκ τῆς ἡλιακῆς ἀκτίνος, καὶ παιγνιδίζον μὲ τὸν ἀέρα.

Πῶς ποτὲ μία μελαγχολικὴ ἰδέα ἤθελε φυτῶσαι εἰς τὸ μέσον περηνῶν αἰσθήσεων; Πνιγμένος ἐξ ἡλίου καὶ ἀέρος, δὲν ἐδυνάμην νὰ

ΗΙΟΣ ΕΝΝΑΤΟΣ.

Εἰκοσιδύο ἔτη εὕρισκετο μεταξὺ τῶν αἰχμαλώτων τῆς Ῥώμης ἔνας δυστυχὴς καταδικασμένος εἰς αἰώνιον φυλάκην, χωρισμένος ἀπὸ τὴν κοινωνίαν εἰς τὰ βάθη σκοτεινῆς φυλακῆς τοῦ Φρουρίου Ἀγίου Ἀγγέλου. Ἀγνοοῦσε ὁ ἀτυχὴς ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς κρατήσεώς του τὴν τύχην τῆς οἰκογενείας του, μὲ τὴν ὁποίαν τοῦ ἐμποδίζετο ἡ κοινωνία. Ὁ Πατὴρ του μολονότι πλούσιος καὶ μὲ ἀξιώματα δὲν ἐδυνήθη νὰ φθάσῃ εἰς αὐτόν. Ποτὲ δὲν ἔλαβε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ κλαύσῃ ἐπὶ τὸ μνημεῖον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ζῶν ὁ υἱὸς του ἐζητοῦσε ματαίως τὴν χεῖραν τοῦ Ὑψίστου, ἥτις, ἀρνείτο ἀπὸ τοὺς θνητοὺς.

Μίαν ἐσπέραν ἐνῶ ὁ δυστυχὴς ἀδεμονῶν ἠκραζέτο τὸν θόρυβον τοῦ Ἐλευτέρου λαοῦ ὅστις ἀντηχοῦσε ἐντὸς τῆς σκοτεινῆς φυλακῆς του, ἠνοίχθη ἡ θύρα, καὶ ἕνας ἄνθρωπος ἐπαρουσιάσθη· ἦτον ἕνας Ἱερεὺς.—Εἰς τὴν παρουσίαν του ὁ αἰχμάλωτος ἐταράχθη.—

—« Τί θέλεις;—Εἶπε μὲ φωνὴν λυπητεράν καὶ ἀσθενῆ. Ἦλθες ἴσως νὰ μὲ ὀδηγήσῃς εἰς τὰς ἀγγῶνας; Ὅχι ἐγὼ δὲν παραδέχομαι τοιαύτην ἐλπίδα. Ὁ θάνατος τῆς λαμοσύμου ἀναμφιβόλως ἤθελεν εἶναι γλυκύτερος, τὸ μῖστος τῶν ἐχθρῶν μου δὲν ἐπληροῦτο, αὐτοὶ δὲν ἐδύνατον πλέον ν' ἀριθμοῦν τὰς στιγμὰς μιᾶς ἀγωνίας, ἥτις δὲν φέρεται τὸν θάνατον. Ἀπειράκις σκληρότερον τῶν δημίων, αὐτοὶ τὸ πᾶν μοῖ ἀφῆρσαν· ἀκόμη καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ θανάτου. Ἐρχεσθαι σὺ ν' ἀριθμήσῃς τὰς γραμμὰς τοῦ μετώπου μου ἐγχαραγμένας πρὶν τοῦ καιροῦ των;—Ἦλθες νὰ εὐχαριστήσῃς τὸ βλέμμα σου καὶ τὴν καρδίαν σου εἰς τὴν θεωρίαν τῆς ἀπελπισίας μου, αἰώνιον ὡς τὴν ὀργὴν τῶν δημίων μου. Ἀποκρίσου λοιπόν.

—« Ἦλθα νὰ σοῦ φέρω εἰδήσεις περὶ τῆς μητρὸς σου.—

—« Περὶ τῆς μητρὸς μου;—Εἰς τοιοῦτον γλυκὺ ὄνομα τὰ γόνατα τοῦ δυστυχοῦς ἔτρεμον, καὶ ἡ χεὶρ ἐφέρθη ἐπὶ τοῦ μετώπου ὡς νὰ ἐκβάλλῃ εἰδησίην τινα σκοτεινὴν.—ἐπανάλαβε,—Μῆτερ μου—ὦ μῆτερ μου.—Ὁμίλησέ μου περὶ αὐτῆς εἰπέ της ὅτι τὴν βλέπω ταχαίως, καὶ αὔριον θέλει ἐνωθῶμεν εἰς τὸν οὐρανόν, ἐπειδὴ αὐτὴ ἀπέθανε καὶ βεβαίως ἐὰν δὲν ἀπέθανε διὰ τοῦς ἄλλους ἀπέθανε δι' ἐμέ.—

—« Ζαῖ εἰσέτι καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ μὲ ἐπεμφε νὰ σὲ εὐλογῇ καὶ σὲ φέρω χρηστάς ἐλπίδας μέλλοντος εὐτυχαστέρου.—

—« Εὐλόγησέ με, πατερ, καὶ ρίψε εἰς τοὺς πόδας τοῦ ὑπουργοῦ τοῦ Θεοῦ, ἔλαψέ τὴν ὥχραν κεφαλὴν του ὑπὸ τῆς χειρὸς ἡ-
 ΜΟΥΣΕΙΟ ἈΘΕΟΥΡΙΟΥ

— « Σὲ εὐλογῶ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ εὐσπλάγχχνου Θεοῦ, ὅστις συγχαρεῖ τοὺς πταίστας καὶ δικαιολογεῖ τοὺς ἀθῶους, σὲ εὐλογῶ εἰς τὸ ὄνομα αὐτῆς τῆς ἰδίας μητρὸς σου. —

Ὁ αἰχμαλώτος ἐγείρεται πίπτων εἰς τοὺς κόλπους τοῦ ἱερέως ὅστις τὸν ἐσφιγξε μὲ φιλοστοργίαν.

— « Ὁ Θεὸς λοιπὸν ἐσυγκινήθη εἰς σπλάγχχνος δι' ἐμὲ πέμπων σὲ ἄγγελον ἀγαλλιᾶσεως. —

Μετὰ τὰς πρώτας στιγμὰς τῆς συγκινητικῆς ταύτης σκηνῆς, ὁ ἀτυχὴς νέος ἐδιηγήθη τὴν ἱστορίαν τῶν εἰκοσιδύο ἐτῶν μεταξὺ τοῦ σκότους τῆς φυλακῆς του, ἄνευ φίλης φωνῆς νὰ παραύνη τὴν καρδίαν του, καὶ ἄνευ ἀκτῆς τοῦ ἡλίου νὰ θερμάνῃ τὸ παγωμένον μέτωπόν του.

— « Σὺ ἔπρεπε νὰ γράψῃς εἰς τὸν Ἅγιον Ἀρχιερέα, τοῦ εἶπε ὁ ἱερεὺς, καὶ νὰ ζητήσῃς δικαιοσύνην, ἂν ὅχι ἐλεημοσύνην. —

— « Τὸ ἔκαμα πάτερ, ἀλλὰ ἀναμφιβόλως αὐτὸς δὲν ἔλαβε τὰς ἐπιστολάς μου, ἐπειδὴ δὲν ἀπεκρίθη. — Ἐγὼ δὲν ἐζητοῦσα οὔτε τὴν ζῶν, οὔτε τὴν ἐλευθερίαν, οὔτε τὸν θάνατον, ἀλλ' ἐν μόνον φίλημα τῆς μητρὸς μου. —

— « Γράψε του, ὦ υἱέ μου, μίαν φορὰν ἀκόμη. —

— « Ἡ ἐπιστολή μου εἰς ξεσχισθεῖ πρὶν νὰ φθάσῃ εἰς τὸν Γρηγόριον. —

— « Ὁ Γρηγόριος δὲν ὑπάρχει πλέον· γράψε εἰς τὸν διάδοχόν του. —

— « Ἀναμφιβόλως δὲν εἶλε φθάσει ἐπειδὴ τὸ μῖσος τῶν ἀγνώστων ἐχθρῶν μου εἶλε τεθῇ ἀναμεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ διαδόχου του. —

— « Ἰσως, —

— « Βεβαίως πάτερ μου. —

— « Λέγουν ὅτι ὁ Πίος 9 εἶναι ἐνάρετος καὶ ὑπεσχέθη δικαιοσύνην εἰς τοὺς ὑπηκόους του· γράψε τοῦ Πίου 9. —

— « Ποῖος λαμβάνει τὴν ὑπόσχεσιν νὰ φέρῃ τὴν ἐπιστολήν μου ἐκ τοῦ Φρουρίου; —

— « Ὁ Δεσμοφύλαξ Ἁγίου Ἀγγέλου. —

— « Ὅχι, Πάτερ μου, ἐπειδὴ εἶμαι πτωχὸς, καὶ ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν φυλακὴν εἶναι ἀκριβαί. —

— « Τὴν φέρω ἐγὼ καὶ τὴν παρήντιάζω· γράψε. —

— « Ἀδύνατον, Πάτερ μου, δὲν ἔχω οὔτε γραφίδα οὔτε μελάνην, αὐτὰ ὅλα στιχίζουν πολὺ εἰς τὴν φυλακὴν. —

— « Ἰδοὺ μοιβεδοκόνδυλον, γράψε εἰς τὴν σφινξίν μου. —

— « Εἰκοσιδύο ἔτη Πάτερ μου, ἀλησμόνητα καὶ γραφὴν καὶ γράμματα. —

— « Γράφω ἐγὼ διὰ σέ· ὑπογράφεις. —

Ὁ κατάδικος ἀφοῦ ἐσκέφθη μίαν στιγμὴν, οὕτως εἶπε· —

Ἀγιώτατε Πάτερ!

» Ἐνῶ εἰς τὴν ἀπελπισίαν μου κατηρόμην τὰ πάντα ἕνας ἐκ τῶν ἱερέων σου ἦλθε νὰ μὲ διδάξῃ νὰ εὐχηθῶ τὸ ὄνομά σου· εἰκοσιδύο ἔτη ὑποφέρω εἰς μίαν γωνίαν τῆς φυλακῆς τοῦ Φρουρίου Ἁγίου Ἀγγέλου. — Εἰκοσιδύο ἔτη περιμένω τὴν στιγμὴν τῆς δικαιοσύνης, ἢ ἐκείνην τῆς διορθώσεως. Ἐὰν εἶμαι πταίστης, ὡς ἀποθάνω, ἐὰν ἀθῶος, ὡς παραχωρηθῶ διὰ τὴν ἀγάπην τῆς μητρὸς μου καὶ τῆς ἐλευθερίας. »

ΓΑΪΤΑΝΟΣ.

— « Ἐξαιρέτα, εἶπε ὁ ἱερεὺς, πρὶν τῆς ἐσπέρας ὁ Πάπας εἶλε ἀναγνώσει τὴν ἐπιστολήν σου· ὑγίαινε, υἱέ μου, ἔχε πεποίθησιν εἰς τὸν Θεόν, δέου διὰ τὸν Πίον 9, καὶ ἡλπίζε. — Ἐντούτοις ἐμβῆκε ὁ δεσμοφύλαξ ὅλος μανιακός. —

— « Μὰ τὸν Θεόν, — εἶπε, θεωρῶν τὸ ὠρολόγιον του· — ἔχεις ἄδικον· δὲν ἠμποροῦσες νὰ σταθῇς ἐδῶ εἰμὴ μίαν ὥραν καὶ ἰδοὺ μία ὥρα καὶ δεκαπέντε δευτερόλεπτα· ὡς ἀναχωρήσωμεν. —

— « Σὺ ἔχεις ἄδικον νὰ ὀρκίζεσαι τὸ ὄνομα τοῦ Ὑψίστου, καὶ περιπλέον ἐὰν ὁ Πάπας ὁ κύριός σου τὸ ἤξευρε. . . .

Ὁ δεσμοφύλαξ ἀπεκρίθη εἰς αὐτὸ τὸ εἶδος· μὲ μίαν κοινὴν φράσιν εἰς ὅλους τοὺς ἰταλούς.

— « Ὅσον ἐγὼ ἐνθυμούμαι τὸν Πάπαν τόσον καὶ αὐτὸς μ' ἐνθυμῆται. —

— « ἔχεις ἄδικον δευτέραν φορὰν ἐπειδὴ ὁ Πίος 9 ὅλους τοὺς ἀγαπᾷ καὶ δὲν περιπέζει κανένα. — Πῶς ὀνομάζεσαι; —

— Δὲν ἀνήκει εἰς σέ· φύγε πάραυτα. —

Τότε ὁ ἱερεὺς ἐξερχόμενος ἐφέρθη ἐν τῷ ἅμα παρὰ τῷ διοικητῇ τοῦ Φρουρίου, ὅστις ὡς ὁ δεσμοφύλαξ ἦτον κακῆς διαθέσεως. —

— « Εἶσαι ἐνοχλητικὸς περισσότερον — εἶπε — ὡς εἶδωμεν, λογιώτατε, τί εἶλεις; — Τάχυνε ἐπειδὴ αἱ ὥραι μου εἶναι ἀριθμιμέναι. —

— « Ἐρχομαι νὰ σοὶ ζητήσω τὴν ἐλευθερίαν τοῦ αἰχμαλώτου σου Γαϊτάνου. —

— « Εἶσαι τρελλὸς, κύριε, δὲν γνωρίζεις ὅτι ὁ μόνος Πάπας ἔχει δικαίωμα νὰ συγχωρή; —

— « Καὶ εἶναι ἐκ μέρους τοῦ Πάπα ἡ διεύθυνσις. —

— « Ἡ ἀπόδελξις; —

— « Ἰδοὺ. Καὶ λαβὼν ὁ καλὸς ἱερεὺς μίαν γραφίδα, ἔγραψε ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ ὅπου ἦτον ἡ ἐπιστολή τοῦ αἰχμαλώτου. —

ΙΑΚΩΒΑΤΕΡΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ.

Κεφαλληνία 10 Ἰουνίου 1857. Ε. Ελλ.

Καὶ τὴν εἶδα νὰ 'σηκώνῃ
Ἕνα μάτι ἀγγελικόν,
Καὶ ἄθῶα νὰν τὸ ζαμόνῃ,
Ἵψηλὰ στὸν Οὐρανόν.

Καὶ, ὦ Θεέ μου, ν' ἀνακράζῃ,
Μὲς τὰ βάθῃ τῆς καρδιάς,
Τί φωτιά εἶναι αὐτὴ τοῦ βράζει
Καὶ μ' ἀφάνησε μὲ μιᾶς;

Καὶ γλυκεῖα γλυκεῖα ἡ αὖρα,
Ὅταν παίζει στὰ κλαδιά,
Δι' ἐμένανε ὅλο λαῦρα
Μθαίνει μὲς τὰ σωθικά.

Οὔτε φύσι ἀναγαλλιάζει,
Οὔτε ἀηδόνια κηλαῖδούν,
Κάθε πρᾶγμα μὲ τρομάζει
Καὶ γιὰ μένα ὅλα σιωπούν.

Καὶ ἡ ἄθῶα βοσκοπούλα
Τὸ κοπάδι ὅπου γυρνᾷ,
Καὶ προβαίνει δροσερούλα
Μὲ τὰ σκόρπια τῆς μαλλιά.

Φάντασμα εἶναι δι' ἐμένα
Καὶ αἰώνια πληγὴ,
Ὅλα τ' ἄνθια μαραμμένα
Δι' ἐμένα εἶναι στὴ γῆ.

Ἀφοῦ ἔπαυσε τὸ μάτι
Γιὰ νὰ βλέπῃ ἔρωτικά,
Εἰς τ' ἄθῶο μονοπάτι
Τῆς ζωῆς των περασιά.

Ὅταν τὸν ἐπρωτοεἶδα
Μοῦ ἔφάνη νέα ζωὴ,
Καὶ συνέλαβα ἐλπίδα
Πῶς εὖ ζήσουμε μαζί.

Καὶ γλυκὰ ἀνταποκρενότουν
Μιὰ τῆς ἄλλης ἡ Καρδιά,
Μιὰ δὲ τὴν ἄλλην ἐδεχότουν
Γλυκεῖα ἄρυτος δροσιά.

Κι' ἐκρεμότουν ἡ ζωὴ μου,
Ἀπὸ τῆ ζωῆ ἐκείνου,
Καὶ πνοή του ἡ πνοή μου
Φλόγα ἔρωτος δεινοῦ.

Σὰν ἄθῶα περιστέρια
Ἐζητιώμαστε συχνά,
Κι' ὀρμιζώτουνε στ' Ἀστέρια
Ὅλο ἔρωτα ἡ καρδιά.

Ἀλλὰ ἄχ! ὁ σκληρὸς Χάρος
Μὲ δρεπᾷ κοφτερὸν,
Ἄφησε ἐμένα βάρος
Πῆρε αὐτὸν στὸν Οὐρανόν.

Σὰν ἐτιὰ ἐρημωμένη
Στοῦ κρημνοῦ τὴν ξεχειλιά,
Ποῦ ἔνανε ἄνεμο προσμένει
Γιὰ νὰ πάῃ παντοτεινά.

Εἰς τοῦ κόσμου ἀπὸ τὸ βράχο
Κι' ἐγὼ εἶμαι μοναχὴ,
Καὶ τὸν τάφο μου μονάχο
Τρέχω ν' αὖρω ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Καὶ πιστὴ τοῦ ὡσὰν φύγω
Ὅχ τοῦ κόσμου τὸν χορὸν,
Τὸ ἐλπίζω δὲν εἶν' λίγο
Νὰ τὸν βρῶ στὸν Οὐρανόν.

Π. ΠΑΝΑΣ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΩΦΟΡΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α1.53.41.φ6.0040

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΩΦΟΡΟΥ

Κόριος σκοπός τῆς Ἐφημερίδος ταύτης.

Δὲν προτίθεται κανέναν ἄλλον σκοπὸν τὸ περιοδικὸν τοῦτο. Σύγγραμμα εἰμὴ μόνον τὴν ἐπασχολῆσιν τῶν ὥρων ἐκείνων τὰς ὁποίας ἡ διασκεδασίς καὶ ὁ περίπατος ἐπὶ ματαίῳς ἐπασχολῶσιν. — Ἐνεκα τοῦτου προσκαλούμεν ὅλην ἐν γένει τὴν Νεολαίαν ἥτις, κοπιᾶζουσα κατὰ τὰς ἀνωφελεῖς ὥρας, νὰ ἐργάζεται (ἐννοουμένου πάντοτε τὴν μὴ παραίτησιν τῆς σπουδῆς της,) ὅπως μεταφράζουσα καὶ συγγράφουσα ἐπασχολήτῃ καὶ αὐτὴ τὸν ἀνωφελῆ καιρὸν της.

Ὅστις λοιπὸν Νέος ἐπιθυμῇ νὰ συντελέσῃ, ἂς παρουσιάξῃ τὰ ἄρθρα του, ὑπογραφόμενα μὲ τὸ ὄνομά του, εἰς τὸ Τυπογραφεῖον εἰς ΖΑΚΥΝΘΟΣ.

Ὅστις δεχθῇ τὸ πρῶτον Φυλλάδιον θεωρεῖται ὡς ἐτήσιος Συνδρομητής.

Αἱ Συνδρομαὶ γίνονται εἰς τὸ Τυπογραφεῖον εἰς ΖΑΚΥΝΘΟΣ.

Ἡ Συνδρομὴ εἶναι προπληρωτέα.

Ἡ Τιμὴ τῆς Συνδρομῆς, διὰ μὲν τὴν 1^{ην} συνθὸν Πένας 30, διὰ δὲ τὰς ἄλλας Νήσους Πένας 36, διὰ δὲ τὴν Βασιλευομένην Ἑλλάδα δραχ. 4 1/2.

Ὁ θέλων νὰ ἀναδεχθῇ τὴν ἐπιστάσιν τῆς συνδρομῆς καὶ εἰσπράξεως τόπου τινός, θέλει ἔχει προμήθειαν δέκα τοῖς ἑκατόν.

Ἡ ΝΕΟΛΑΙΑ θέλει ἀναγγέλλει εἰς τὸ ἐξώφυλλον της τὰ νεοφανῆ Συγγράμματα, ὧν ἀντίτυπον ἠθελεν σταλλῇ παρὰ τῶν Συγγραφέων πρὸς τὸ Τυπογραφεῖον ὁ ΖΑΚΥΝΘΟΣ.

Ἡ ΝΕΟΛΑΙΑ ἀνταλλάσσεται μὲ πᾶν Περιοδικὸν Σύγγραμμα καὶ πᾶσαν Ἐφημερίδα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΥΣΗΣ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ